

ת"פ 2529/11/11 - מדינת ישראל נגד א' ב'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 2529-11-11 מדינת ישראל נ' ב'
בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נורית פרחי
נגד
א' ב'
ע"י ב"כ עו"ד שלומית רובין ישי
המאשימה
הנאשמים

הכרעת דין

1. הנאשם והמתלוננת י' ו' (להלן: "המתלוננת") היו, במועד הרלוונטי לכתב האישום, בני זוג והתגוררו, יחד עם בנה בן ה-10 של המתלוננת מנישואים קודמים, בדירה ברח' **** ** ***** (להלן: "הדירה").

על פי הנתען, בעובדות כתב האישום, בתאריך 17.7.11 סמוך לשעה 22:50, על רקע ויכוח על חוב כספי תקף הנאשם בדירה את המתלוננת, בכך ששפך עליה, באמצעות קומקום שהחזיק בידו, מים חמים שרתחו אך מספר דקות קודם לכן ובהמשך דחף אותה.

בתגובה למעשיו, על פי הנתען, ומאחר שחסם את דרכה, דחפה המתלוננת בחזרה את הנאשם במטרה לצאת מהמטבח.

על כל אלה מואשם הנאשם, בפרק הוראות החיקוק, בעבירת תקיפה סתם של בן זוג, על פי סעיף 379 + 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם, באמצעות ב"כ, בכך שתקף את המתלוננת. לטענתו המתלוננת תקפה אותו ואיימה עליו, אך לא היה זה בתגובה להתנהגותו כלפיה.

3. לאחר שמיעת עדויות המתלוננת והנאשם מתברר שגדר המחלוקת מצומצם.

אין חולק כי בתאריך האירוע, לאחר שהנאשם חזר שתוי ממקום עבודתו, התגלע בינו לבין המתלוננת ויכוח ער מלווה בצעקות הדדיות, על רקע סכסוך ביניהם בענייני כספים.

אין גם חולק כי במהלך הוויכוח שפך הנאשם מים מתוך הקומקום במטבח וכי המתלוננת דחפה ושרטה את הנאשם.

השאלות שבמחלוקת הן: האם שפך הנאשם את המים מהקומקום על גופה של המתלוננת, כטענתה או על גופו ולחילופין על הרצפה, כטענתו, והאם חסם הנאשם בגופו את דרכה של המתלוננת, בפתח מרפסת השירות הצמודה למטבח, מה שהוביל אותה, בתגובה, לדחוף ולשרוט אותו על מנת לצאת.

4. על השאלות השנויות במחלוקת עומדות לפניי שתי גרסאות סותרות זו של המתלוננת מזה וזו של הנאשם מזה וההכרעה במחלוקת תיפול על פי אותות האמת שהתגלו במהלך המשפט, לאור התרשמותי מהתנהגותם של הצדדים, בנסיבות המקרה, ומסבירותן, הגיון ואמינותן של הגרסאות.

5. **המתלוננת** תיארה את האירוע בפשטות, ללא ניסיון לגמד ולהמעט מחלקה או להעצים את מעשיו של הנאשם.

על פי תיאורה הנאשם הגיע לדירה "מסטול מאד" והם רבו "ממש חזק" על כך וגם על העניינים הכספיים שביניהם, כששניהם צעקו זה על זה. באותה עת, לגרסתה, שהתה במרפסת הכביסה הצמודה למטבח, כשהנאשם לקח את הקומקום ושפך שלוש פעמים על גופה את המים החמים "אבל לא רותחים" שהיו בתוכו, אשר פגעו בה "בכל אחת מהכתפיים ובחזה".

הנאשם, לדבריה, חסם את אפשרות יציאתה מהמקום, החזיק אותה בכתפיה ולא נתן לה לעבור, לכן, בניסיון לברוח שרטה אותו כמה פעמים עד שזז, לקחה את בנה שהיה עד לכל האירוע, צעק ובכה, וברחה עמו החוצה.

משם התקשרה לחברתה, ששמה ומספר הטלפון שלה היו מצויים בזיכרון הטלפון שלה, ביקשה ממנה להתקשר למשטרה והמתינה לבוא המשטרה בחוץ.

6. לעומת הגרסה המאופקת של המתלוננת שלא נמצאו בה סתירות או פרוכות, רצופה גרסתו של **הנאשם**, כפי שנמסרה על ידו בבית המשפט, בחקירתו במשטרה ולשוטרים בשטח, סתירות ותמיהות הכול כפי שיפורט להלן:

לשוטרי הסיור, שהגיעו לדירה, סיפר הנאשם כי שפך מים על עצמו, בתגובה לתקיפתו על ידי המתלוננת ששרטה ונשכה אותו, ומאחר שעמדה בסמוך אליו נשפכו המים גם על רגליו.

רס"ר תומר ביטון רשם בדו"ח הפעולה, שערך סמוך לאחר סיום האירוע, שאכן ראה סימני שריטות על גופו של הנאשם, שסיפר שהן נגרמו לו מידי המתלוננת בעקבות ויכוח שהתפתח ביניהם, לאחר שהגיע מהעבודה ושתה. בדבריו ציין הנאשם כי לקח את הקומקום ואמר למתלוננת שאם היא רוצה שתשפוך עליו את המים ולאור סירובה שפך על עצמו את המים מהקומקום ובגלל קרבתה אליו נשפכו המים על רגליו.

וכך נרשמה מפיו תגובתו לטענה שתקף את המתלוננת, בדו"ח המעצר שערך רש"ט אביב מדג'ר, "היא נשכה אותי ולא שפכתי עליה, שפכתי על עצמי וזה נשפך גם עליה ברגלים".

כבר בהמשך הלילה, במהלך חקירתו במשטרה, שינה הנאשם את גרסתו, כשלאחר שטען כי המתלוננת נשכה אותו ביד - והצביע על סימן אדום עגול לא מדמם על אמת יד שמאל בין המרפק לכף היד - וכן שרטה אותו - והראה שלושה סימני שריטות לא מדממות תחת בית שחי שמאל - השיב לשאלת החוקר מדוע המתלוננת שרטה ונשכה אותו באופן הבא: "**לא קרה כלום. דיברנו אני והיא היינו במטבח והיא התחילה לאיים עליי שתיקח סכין ותדקור אותי ואחר כך תפסה קומקום ואמרה אני אשפוך עליך מים חמים ואז לקחתי קומקום ושפכתי על הרצפה את הקומקום עם המים החמים שיהיה ריק שלא תשפוך עליי... לא שפכתי עליה כלום שפכתי על הרצפה, לא שפכתי על אף אחד... רק שפכתי את המים החמים על הרצפה. לא שפכתי עליה וגם נתתי לה לעבור.**"

על פי גרסה זו, לא הוא לקח את הקומקום ושאל את המתלוננת אם היא רוצה לשפוך עליו מים, אלא המתלוננת היא שתפסה את הקומקום ואיימה עליו שתשפוך עליו מים חמים, והוא בתגובה לקח ממנה את הקומקום ושפך את המים על הרצפה, כדי שיהיה ריק והמתלוננת לא תוכל לשפוך את המים עליו, ולא על עצמו, כגרסתו הראשונה בפני שוטרי הסיוע.

גרסה דומה לזו שנמסרה על ידו לחוקר, מסר הנאשם גם בעדותו בבית המשפט, אלא שכאן כבר הוסיף שבזמן שאיימה עליו המתלוננת לדקור אותו החזיקה סכין בידה וכך תיאר את שהתרחש בדירה, מרגע שחזר הביתה מעבודתו והתפתח ביניהם הויכוח "**פה מילה ושם מילה, עצבים. היא התחילה עם מילים וקללות. הייתה לה ביד סכין והיא התחילה לקלל ברוסית "אדקור אותך". אמרתי לה "אם יש לך ביצים - קדימה". היה שם קומקום. היא אמרה שהיא תשפוך עליי מים. אמרתי שתשפוך, למה לדבר. אז לקחתי את הקומקום ושפכתי מים על הרצפה. היא התחילה לצעוק והילד בא והתחיל גם לצעוק. אחרי זה היא הזמינה משטרה.**"

בהמשך עדותו אמר: "**היא לא הרימה את הסכין, אלא בזמן שהחזיקה את הסכין, אמרה מילים**" וכשעומת עם גרסתו המשטרה שם אמר שהיא רק איימה שתחזיק סכין השיב: "**אני לא יודע למה במשטרה לא אמרתי שהיא החזיקה סכין**"

סבך הסתירות בגרסאות הנאשם לא מסתיים בכך.

בעדותו בבית המשפט העלה לראשונה את הטענה שבזמן הויכוח **ישב** במטבח אכל ושתה, כשלגבי סדר האירועים מסר הפעם תיאור שונה מזה שמסר לשוטרי הסיוע שהגיעו לדירה וסיפר כי המתלוננת דחפה עם הציפורניים ושרטה אותו **לאחר** ששפך את המים מהקומקום על הרצפה **ולא לפני** כן וחזר פעם ועוד פעם על כך שאינו זוכר שהמתלוננת נשכה אותו, אף שהמתלוננת עומתה, בחקירתה הנגדית, עם טענתו במשטרה, לפיה נשכה אותו, ובתשובה לשאלות באת כוחו איך נגרמו סימני הנשיכה על ידו השיבה: "**יכול להיות ממני. זה הגיע לו במצב שבו הוא היה.**"

הנאשם התבקש ע"י ב"כ המאשימה להסביר באיזה הקשר ומדוע המתלוננת שרטה אותו והשיב תשובה מיתממת

"למה? כשהיא יצאה מהמטבח. לא שאלתי אותה למה היא עשתה את זה. אלה התגובות שלה. אני לא יודע למה היא הגיבה ככה".

כשב"כ המאשימה המשיכה לבקש את התייחסותו להתנהגותה של המתלוננת, לאחר שהאירוע ביניהם הסתיים, לכך שהתקשרה למרינה והזעיקה משטרה, אם לא עשה כלום השיב: "**היא הייתה בהיסטריה וגם הילד. היא יצאה מהבית ואני לא יודע לאן היא הלכה. המשכתי לשבת במטבח ואחרי חצי שעה היא חזרה עם השוטרים. ש. למה שהיא תעליל עליך? ת. אני רואה כל בנאדם באותו רגע בכעס והוא יכול להגיד מילים לא במקום. אדם לא שולט בסיטואציה.**"

ויתרה השומע ויתמה, אם לא עשה לה כלום, ולהפך, רק המתלוננת היא זו שתקפה אותו ואיימה עליו, על מה ולמה היו המתלוננת ובנה היסטריים? לכך לא סיפק הנאשם הסבר בגרסתו.

7. בגרסתו לא כפר הנאשם רק במיוחס לו בכתב האישום, אלא גם הכחיש שבהגיעו לתחנת המשטרה קילל את השוטרים שם וקרא לעברם "כלבים בני כלבים", זאת בניגוד לדברים שהעלה מפקח ערן קוניו בדו"ח הפעולה שרשם ובו תיאר ופירט את מצבו של הנאשם, כפי שנמצא בהגיעו לדירה ואת התנהגותו בהמשך בתחנת המשטרה: "**לציין כי הנ"ל אדם גדול מימדים [...]** בביתו ארסיום התנהג באגרסיביות ולא שיתף פעולה עם השוטרים, אך לאחר שהוסבר לו מספר פעמים הנ"ל התלווה לשוטרים, לציין כי ארסיום היה שיכור וקילל וגידף כל הזמן. נאזק באזיקים והובא לתחנה, בתחנה המשיך ארסיום לקלל ואף לדפוק את ראשו בשער הברזל ואני מצטט את דבריו: "**אתם כלבים בני כלבים, אני דופק ראש בשער ומזיין אתכם.**"

בהכחשת אמירה זו, המועלית בדוח הפעולה, שהוגש בהסכמה, אף שלא הואשם בגינה בכתב האישום, יש כדי להעיב על אמינות גרסתו בכללותה.

בדו"ח הפעולה בכלל ניתן למצוא אף חיזוק, גם אם לא ישיר אזי בעקיפין, לגרסתה של המתלוננת, הן ביחס לאגרסיביות שבה התנהג הנאשם כלפיה והן ביחס למימדי גופו, שיש בהם כדי לתמוך בטענתה שחשה כלואה למעשה באותו חדרון הצמוד למטבח, כשהנאשם לא מאפשר לה לצאת ואוחז בכתפיה, וכפי שהיא הגדירה את יחסי הכוחות ביניהם "**אני 1.59 מ' והוא גבוה ממני ביותר מ-30 ס"מ**", נתונים מהם ניתן היה להתרשם גם בבית המשפט ממדי גופו של הנאשם ומגובהו בהשוואה לממדי גופה של המתלוננת.

8. חיזוק נוסף ניתן למצוא גם בעדותה של חברתה של המתלוננת גב' מרינה קריינוב, אליה פנתה הנאשמת, שעה שהייתה במצוקה, כדי שתזעיק את המשטרה.

תיאורה, את מצבו של בנה הקטין של המתלוננת, את סערת הרגשות בה היה נתון כשלדבריה הוא היה בהיסטריה "**בכה וביקש להציל את אמא שלו והוא לא רוצה להישאר יתום**" ואת מצבה של המתלוננת שהתקשרה אליה ו"**צעקה בטלפון וביקשה עזרה**", מלמד על גודל הבהלה שאחזה במתלוננת ובבנה כתוצאה מהתנהגותו של הנאשם, בהלה, בה הייתה נתונה ואשר אליה התייחס גם רס"ר תומר ביטרן בדו"ח הפעולה שרשם.

9. לסיכום, אני ערה לכך שראיות התביעה, ככל שהן מתייחסות לאירוע עצמו מבוססות על עדותה היחידה של המתלוננת, שכדרכם של אירועי אלימות במשפחה מבוצעים, בדרך כלל, בד' אמות ביתם של בני הזוג.

בחנתי בזהירות את גרסתה של המתלוננת, שלא מצאתי לפקפק באמינותה, כשלא ניסתה להעצים או להפריז במיוחס לנאשם, מחד גיסא, ומאידך גיסא לא ניסתה להתנער ממעשיה או לגמדם, משלא הכחישה את חלקה באירוע. הודתה שצעקה על הנאשם, שרבה איתו ואף לא שללה את הטענה שנשכה ושרטה אותו, לדבריה, בתגובה לכך שעמד בדרכה וחסם את אפשרות יציאתה מהחדרון בו הייתה.

לגרסתה, כאמור לעיל, אף נמצאו חיזוקים חיצוניים, אך בעיקר התרשמתי מהאופן בו הגיבה, כשהטיחה בה ב"כ הנאשם שהיא משקרת, כשהשיבה בשקט וברגש "רק דבר אחד אומר. מה שאמרת פה זה אמת... מה שאת אומרת זה לא ככה... אני לא משקרת ולא רוצה לשקר... אני לא רוצה שהוא ייכנס לבית סוהר. יש לו אמא. זה בן יחיד שלה והוא עוזר לה. הוא גר לידה ב*****. הוא עובד. יש לו עוד שני ילדים. הוא חייב לעזור להם ואני לא מסכימה שייכנס [לכלא - ה.נ.]. אבל כן לקבל עונש... אמא שלו מבוגרת בת 86... אני כבר לא כועסת... הוא משמאל ואני מימין ואנחנו נפרדנו גם. עבר זמן".

אל מול גרסתה הקוהרנטית והמשכנעת של המתלוננת עומדת גרסתו של הנאשם, שכפי שפורט לעיל לקתה בחלקה בחוסר סבירות ובחוסר היגיון פנימי ובחלקים אחרים ממנה הייתה מבולבלת, רצופה סתירות ופרכות, בנקודות שבמוקד המחלוקת, עד שלא ניתן היה לתת בה כל אמון.

10. המסקנה העולה מכל האמור לעיל, שהמאשימה עמדה בנטל להוכיח את עובדות כתב האישום, מעבר לכל ספק סביר, ומשכך אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם של בן זוג, על פי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ה' אדר תשע"ד, 05 פברואר 2014, במעמד הצדדים